

To film om bagsiden af Kinas globale økonomi

Lagerhalsromancen 'Asia One' fabulerer lækkert over sjælløst arbejde i den automatiserede industri, mens dokumentaren '11/11' kommer mere påtrængende tæt på arbejdsvilkårene i samtidens Kina

KUNSTKRITIK
Af Ida Marie Hede

Forestil dig en dokumentarfilm, der følger lagerarbejderne hos Nemlig.com, dokumenterer deres hektiske kravlen rundt på stilladser og er med chaufførerne rundt på deres lastbilture for at levere dagligvarer til tiden. Nervepirrende, ikke?

I fjor blev de elendige arbejdsvilkår for onlineshoppingfirmaets primært ikkehvide medarbejdere eksponeret af journalister, hvilket viste et glimt af Danmarks vrangside, som vi middelklasseforbrugere ikke rigtig vidste, hvordan vi skulle forholde os til. Sådanne vilkår, sådanne privilegiekriser, bliver jeg i den grad mindet om, når jeg ser den kinesiske internationale kunststjerne Cao Feis nyåbnede filminstallation på Kunst-

hal Charlottenborg, *Asia One*. Udstillingen præsenterer to film: *Asia One* og *11/11*.

Feis dokumentariske *11/11* giver et glimrende indblik i Kinas arbejdsvilkår og forbrugskredsløb. Vi følger det enorme online-firma JD.com, også kaldet Kinas Amazon, i løbet af den kinesiske pendant til Black Friday, den 11. november. Lageret og transportbåndene flyder over med pakker, der stables med surrealistisk ekspertise i varevogne, køres rundt i byen af udmattede purunge bude.

Segnefærdige ansatte, der glemmer at spise, fortæller om deres attentimers arbejdsdage og kæresteløse ikkefritid, mens andre, der er kommet til storbyen fra fattige landdistrikter, er stolte over den løn, de kan sende hjem.

En ung mor skammer sig lidt over, hvor mange pakker med babyprodukter, hun får

hjem hver dag. Kinas klassesamfund holder hjulene i gang. Højere oppe i hierarkiet er der pumpet teambuildinggejst og kage, før salget eksploderer. De hverdagslige billeder afbrydes af poppede og overgearede JD-reklamer, så man i den grad mærker forbrugersismens klaustrofobiske loops. Her kan end ikke arbejderne tænke sig udenfor. Er der et udenfor?

Cao Fei optegner i *11/11* med et eminent, observant øje for både de små og de store fortællinger et billede af den globale økonomi i det Kina, der er vokset til en økonomisk kæmpespiller. Fei er kendt for filmværker, der ofte bringer science fiction, surrealisme, hyperpop, kapitalismekritik og socialrealisme om Kinas fortid, nutid og fremtid sammen. Det er værker, der vil fortælle om deres samtid, om forandringerne i det kinesiske samfund for den generation, der

er født efter Kulturrevolutionen. Stilen er højproduceret. Og netop derfor ville jeg også begynde med at nævne *11/11*, der fortælles grynet, underspillet, og som er den af de to film, der synes politisk påtrængende.

Sjælløs lagerromantik

Udstillingens anden, og langt mere kendte, Fei-signaturfilm, *Asia One*, er en motivisk søster. *Asia One* udspiller sig i en nærfremtid i en gigantisk lagerhal i Shanghai, hvor alt er automatiseret – en produktionsform, der rent faktisk allerede eksisterer flere steder i Kina. Uendelige sorteringspakkebånd kører af sted i et lyst, skinnende rum, der i modsætning til *11/11*'s totalt stressende pakkehal faktisk udmærker sig ved sin stilhed.

Her arbejder to fremmedgjorte mennesker, en mand og en kvinde, Adam og Eva, de sidste eller første mennesker i verden, side om side med en Star Wars-agtig robot med venlig udstråling. Filmen følger deres bevægelser gennem lagerhallen – manden skanner pakker med internationale logoer, kvinden er ved computeren – og hvordan de langsomt opdager hinanden og robotten, begynder at hænge ud, bryde regler, køre gaffeltruck sammen, glide frækt ned ad slisker, lege med VR (hvilket bringer os drømmerisk ind i en gamerudgave af selve lagerhallen) og blive mere menneskelige og teenagenyttede end kapitalismen havde forestillet sig.

Trods lagerets sjælløshed er alt utrolig smukt, også karaktererne. *Asia One* er ikke socialrealisme, men en quirky rom-com. Som længselsfulde rumvæsner i en afsjæ-

Kunsten at være selvoptaget

'Kunsten at være okay' på Nørrebro Teater skaber et lækkert eskapismeshow af navlepilleri og selvynk. Det kunne være sjovt, hvis ikke teksterne var så klichéagtige. For de otte skuespillere er skønne og besnærende musikalske

TEATERKRITIK
Af Anne Middelboe Christensen

Nanna Cecilie Bang er en af tidens hotteste unge dramatikere. 'Overærlighedseksperter' kalder Nørrebro Teater hende i præsentationen af forestillingen *Kunsten at være okay*. Og ja. Nanna Cecilie Bang er overærlig. Men hun er også overnærttagende. Der er tilsyneladende intet, der slipper forbi hendes sansers sarkastiske, kvindelige fangarme.

Det er hamrende morsomt og skarpt, når hun skaber monologer. Men det er også problematisk, når hun skaber dramatik for flere personer. Alle hendes figurer kommer nemlig til at virke ens: Som unge i 20'erne og 30'erne drevet ud i desperation af ensomhed, angst og mindreværd sammen med offeragtige sexoplevelser og forliste datingaftaler. Men også unge, der bare er så selvoptagede, at de aldrig føler egentlig empati med andre – og som slet ikke kan tackle noget så basalt som et venskab.

Kunsten at være okay er blevet en musikforestilling for otte begavede, yngre skuespillere, der spiller og synger så indædt, at det unge publikum rejser sig op og klapper bagefter. Alligevel føles forestillingen som en kliché over selvynk.

»Sådan undgår du at græde i det offentlige rum,« lyder det fra en navlepillende fortæller, der tror, at hun er den ensomste i metroen ...

Instruktøren Niels Erling har skabt en monologverden, hvor den ene skuespiller efter den anden træder frem på forscenen og fortæller. Det er loyalt mod teksten, men det bliver kedeligt i længden – og det ender også med at blive utroværdigt. Simpelthen fordi skuespillerne udstråler så besnærende en musikalsk kampgejst.

Skuespilleren Ena Spottag styrer forestillingen med sin forunderlige mimik og sin muntre stemme, der driver nederlagsfortællingerne væk med ukuelig charme. Ari Alexander dukker op som gruppens tavse overraskelse med indre ro og brede skuldre. Mikkel Becker Hilgart spiller stædigt rollen som vred digter. »Jeg vil helst ikke møde nogen, jeg kender,« som han siger.

Marie Dalsgaard spreder sin fantastiske klangstemme og musikalitet omkring sig som den unge mor, der ikke helt har lyst til at magte opgaven alligevel, mens Andrea Øst Birkkjær lyser som den trøstende – eller i hvert fald selvberoligende – stemme i den uhomogene gruppe, der også tæller den eksplosive Lea Thiim Harder med den vilde sangstemme og Mathias Bøgelund med selv-sikkerheden helt fremme i skuldrene – og

Så står de der i deres gule badetøj og føler sig kiksede og ensomme alle sammen i 'Kunsten at være okay' på Nørrebro Teater. Det kan man egentlig godt forstå. Det gør vi tilskuere i publikum faktisk også.
Foto: Büro Jantzen

usikkerheden i øjnene. Og ensemblet afrundes af Isa Marie Henningsen, hvis livsglæde sprudler over, så de narcissistiske rollefigurer næsten ikke har en chance.

»Vi gør det, så godt vi kan,« siger hun beroligende jordnært, når hun samler grup-

pen på scenen. Og straks bliver ensembles indre dynamik mindst lige så interessant som forestillingen.

Tekstens ensomhedsfortællinger bliver forstærket af teksterne i Thomas Buttenschøns hverdagsange, hvor socialrealisme clasher med tamme poprim – 'som et smil i en film'. Pianisten og lyddesigneren Viktor Dahl har ellers arrangeret musikken med sjove greb. Han sidder selv som livemusiker ved et livligt keyboard med kække effekter, og hans sfæriske lydverden spreder godt humør.

Scenografen Julian Toldam Juhlin har

let, højteknologisk verden opdager det ene menneske for eksempel pludselig organiske frugter, der falder ud af revnede pakker, som havde han aldrig set dem før, og bruger dem som fodbolde.

Lagerscenernes monotoni brydes af poppede koreograferede dansescener, hvor et lille ensemble fyrer den af blandt andet rundt om en oppustelig blæksprutte. Jeg læser mig til, at dansene er rekonstruktioner af forbudte performances fra kulturrevolutionens æra. Måske skal de forstås som glimt af oprør og livsglæde i strukturer, der ikke tillader udskejelser?

Arbejdet kiler sig ind

Det virkelig interessante ved Feis film er den tradition for at skildre arbejdskultur, som de indskrives sig i. Opmærksomheden på, hvordan arbejdet kiler sig ind i vores tid: Det er en ambition i begge film. Et utal af kunstnere har taget fat i den globale kapitalismes arbejdsudbytning. I den tyske kunstner Harun Farockis installation *Workers Leaving the Factory in 11 decades* (2006) ser man i 11 filmklip arbejdere forlade deres arbejdsplads. Amerikanske Andrew Norman Wilsons *Workers leaving the Googleplex* (2011) er en nyere dokumentation af, hvordan en gruppe ikkehvide arbejdere, der er ansat til at skanne bøger manuelt på langt værre vilkår end alle andre ansatte, forlader kontoret via en ukendt dør.

Herhjemme skildrer Kirsten Astrup og Maria Bordorffs burleske filmserier tabte arbejdskulturer i velfærdsstaten som en kritisk kommentar til fremvæksten af

rettighedsløst arbejde – deres spontane musicalscener kan minde om Feis danse. Jeg vil også nævne kinesiske Wang Bings film, hvor man voyeuristisk er med på job hos verdens fattigste. Sidstnævnte gør en dyd ud af kedsomheden – vi skal være i arbejdets smerte, som arbejderen også er.

Asia One rummer også denne langsomhed. Men den skildrer samtidig en utopisk fremtid og fabulerer over kapitalismen som noget, vi kan overskride. I filmens slutning ankommer en flok superstylede fremtidsmennesker til lagerhallen, hvor de undrende kigger på de produkter, vi alle sammen køber. Filmens nærbilleder af hårtørre og fodbade i flækket pap får mig i den grad til at mærke det vulgære i vores globale forbrug på en nærmest rørende måde. Mon de glitrende high fashion-mennesker i fremtiden også tænker sådan?

Asia One er en lækker film, spekulativ og detaljerig, men også lidt forudsigelig i sin polerede æstetik. Den har intet skidt på hænderne, og i sin glæde over at menneskeliggøre de to helte, interesserer den sig ikke i længden for den påtrængende umenneskeliggørelse i arbejdet. Her kan man så se *11/11* og heldigvis forstå de to film som én krop.

kultur@information.dk

Cao Fei: 'Asia One'. Kunsthal Charlottenborg. Indtil den 19. februar 2023

ærlighed transformeret til privatafsløring af kroppenes mere eller mindre muskuløse og madglade tilstande – med afklædtheden som tvungen intimitet over for tilskuerne, der kan spejle sig i variationen af kroppe. Lysdesignet af Henrik Kegnæs Spangsbo har teaterkoncertens energi med farveglad dynamik i komediens *sitcom*-agtige hånepointer.

Kunsten at være okay har tydeligvis fat i sit målgruppepublikum. Reaktionen på det skamfulde univers fra de storklappende unge viser, at Nørrebro Teater har ramt rigtigt med denne såkaldte popkomedie. »Vil det forstyrre dig, hvis jeg trækker vejret lidt dybere?« som det lyder i en af de fjollede replikker, som det unge publikum elsker. På linje med andre ikoniske replikker fra tv-serier.

Forestillingen er et lækkert eskapismeshow. Alligevel er det tankevækkende, at denne helt nyskrevne komedie slet ikke forholder sig til den ydre verden. Det er i hvert fald ikke her, at bekymringer for krigen i Ukraine, det truede klima eller den økonomiske krise bliver til replikker. I Nanna Cecilie Bangs næsten teenageagtigt selvoptagede verden konfronteres man sjældent med andet end spejlinger af sit eget mindreværd.

Men hvad ved jeg. Det er måske netop det, der ligger i begrebet 'Kunsten at være okay'.

amc@information.dk

skabt en æstetisk ingenmandsverden af smukke træer på en nøgen drejescene – hvidmalede træer, der er sænket ned fra sceneloftet, så de svæver over gulvet. Og billedstemningen vendes raffineret med en masse sne og istapper, der snart igen forvandler sig til grotesk midsommerskønhed med sejlene kæmpesvane og blomsterkranse i håret på de festhungrende unge. Som en dekadent festkulisse.

Kostumerne dyrker de klare farver fra Nørrebro Teaters plakater. Indlednings-scenen opføres for eksempel af alle i badeøj i skruggult. Her bliver replikkernes

'Kunsten at være okay'. Teaterkoncert. Musik: Thomas Buttenschøn. Tekst: Nanna Cecilie Bang. Instruktion: Niels Erling. Scenografi: Julian Toldam Juhlin. Musikalsk arrangement: Viktor Dahl. Lysdesign: Henrik Kegnæs Spangsbo. Nørrebro Teater. Indtil den 29. oktober 2022

RHÔNE

GRATIS LEVERING
I LOKALOMRÅDET

Grenache Grandiose 2021 Mur-Mur-Ium

BESTSELLER

Miraklet fra Ventoux! Her får du en kraftig, intens og krydret vin. Smagen præges af fed bærfrugt og peber.

Vinen er bedst egnet til madretter med gods i – eksempelvis mørbradgryde med paprika, bacon og svampe eller til nogle gode saftige bøffer.

SPAR
174,-

Pr. fl. 129,-
100,-
v/6 fl.

Pr. fl. 109,-
89,-
v/6 fl.

Viognier 2021 Mur-Mur-Ium

Delikat perle fra Sydrhône. Smagen er fyldig og aromatisk, og så har den en skøn kompleksitet af eksotiske frugter og citrus.

Druerne høstes på det helt rigtige tidspunkt, og det er med til at sikre en vin med den rette koncentration af sukker og modenhed.

RHÔNE kassen

~~875,-~~
650,-

SPAR
225,-

- Laurasso - Côtes-du-Rhône
- Côtes-du-Rhône Villages - Vieilles Vignes
- Châteauneuf-du-Pape
- Plan de Dieu - Côtes-du-Rhône Villages
- Le Retour Ventoux - økologisk
- Laurasso - Côtes-du-Rhône Villages

HOLTE VINLAGER
FOR DE GODE OPLEVELSER